

Gurbet Denen Yolculuk8207

– tayfun_54has · 23 Aralık 2009

Ne acıklı türküler, şiirler dinledik gurbet yolcularından
yaralı kalplerin ağıtlarını sinemizde sakladık.
Gözyaşları sel, her veda bir ölüm fermanı
acımızı ellerimizle bastırdık.

Bizler,
ekmek derdinde vatanından ayrılan
dostunu sevdiğini yaslı bırakan
farklı memleketlerden dar ağaçlarına asılan
insan suretleriydik.
Mutluluktan aslında zamandan çalınan
farkına varmadan.
Ve vakit bir kum saatinin ağırlığında akarken
memleket kokulu hasret rüzgârlarıydı
gözlerimize tozunu kaçıran.

Her ayrılışın farklı bir kimliği
ve hüzünlü hikâyesi vardı, acısını yüreğinde barındıran.
Yeniden buluşmaların heyecanı
bir martının kanadındaydı, hangi vakit avuçlarımıza konacağı
belli olmayan.

Oysa, kavuşmalar da mutluluk getirmezdi
çoktan unutulmuştu giderken el sallayan.
Geride kalanlar
anne, baba, evlât, bazen yarendi..
Gurbet denilen zehir, özlediklerinin yaşlandığına şahitlik
edememektir.

Yıllar yarım dediğin insanın saçındaki aklarla
ve yüzündeki çizgilerle dans ederken
bazen gelip bulamamanın, yahut dönememenin
yani ölümün ta kendisiydi gurbet.

Bir simit,

ya da demli bir çayın
kendi toprağının kokusunu içine sindirerek ekememektir.
Gurbet denen yolculuk
Ezan seslerine hasret, sessizce i ekiřtir....

Düzenlemede yardımlarını esirgemeyen Sayın Rapunzel'e teşekkürlerimle....